

Et og firindstyvende Møde.

Tirsdagen den 13de Februar Kl. 1.

Sekretæren, Bønlykke, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev understreven.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Straffelov for Krigsmagten.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 432 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B Sp. 929 ff.)

Udenfor de af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte Vædringsforslag var intet Vædringsforslag fremkommet.

Som første Affnit fattes under Forhandling Lovforslagets 45 første Paragrafer med dertil hørende Vædringsforslag, Nr. 1—26.

Ordføreren (Lassen): Som Ordfører for Udvalget har jeg den Ære at forelægge Thinget Resultatet af Udvalgets Arbejde. Jeg maa først udtale min Vælgelse over, at det er fæst paa saa sent et Stadium; men jeg tror at turde paa, at dette ikke hidrører fra nogen Forsømmelighed fra Udvalgets Side, men at forskjellige Omstændigheder, hvorover man ikke har været raadig og navnlig den temmelig store Lærighed af Vædringsforslag, der er fremkommet, har medført, at Udvalget ikke tidligere har kunnet tildebringe sit Arbejde. Nærværende Sag kan jo ikke betragtes — i alt Fald ikke fuldstændig — som et af de neutrale Gebeiter; det har været uundgåeligt, at de politiske Mudsætninger ere komne frem gennem de forskjellige Vædringsforslag. Jeg tror imidlertid at turde sige, at dette ikke er fæst i nogen særdeles fremtrædende Grad, og gennemgaaende vil man finde, naar man ser paa Vædringsforslagene, at Partigrupperingen ikke bestemmes efter de forskjellige politiske Standpunkter, som Udvalgets Medlemmer indtage, men at Grupperingen i de allerfleste Tilfælde er temmelig vilkaarlig. — Det Spørgsmaal, som under Udvalgets Forhandlinger naturligen har valet mest Divergens, er selve Forslagets Hovedpunkt. Som Forslagets Hovedpunkt maa man naturligvis stille det Spørgsmaal, hvilke Straffearter der skal bringes til Anvendelse for Krigsmagten. I saa Henseende har det fremlagte Forslag fuldstændig, kan jeg sige, brudt med hele den tidligere bestaaende Retstilstand, og det Princip, som derigennem er kommet frem, er et nyt Princip og et Princip, som her er kommet frem paa en langt tydeligere, skarpere og klarere Maade end gennem noget af de tidligere Forslag angaaende den samme Materie, som have været til Forhandling her i Thinget.

Efter den nu bestaaende Retstilstand anvendes jo flere Straffe, som dette Udcast flet ikke kjender, nemlig Pryglestraf, Krumslutning og Arrest i Bøie, sidste Straf som ordinært Straffemiddel. Det har nu været alle Udvalgets Medlemmer klart, at man ved at aflasse disse Straffe vilde faae et Hul i Strafferetten, og med Hensyn til det Middel, hvorved Krigsministeren har ment at kunne bøde paa den Mangel, der derved vilde fremkomme i Strafferetten, har det staaet tvivlsomt for flere af Medlemmerne, hvorvidt det var praktisk, og hvorvidt man derved kunde naae det Maal, som tilsigtedes. Der har derfor været en temmelig almindelig Stemning for at finde et andet Middel, hvorved man kunde bøde paa denne Mangel, som man tænkte sig derved kunde fremkomme; Der har i saa Henseende gjort sig forskjellige Strømninger gjældende i Udvalget, og navnlig har der været en meget almindelig Tilbøjelighed til — i detbetfor at bøde paa den Mangel, som vilde opstaa i Retstilstanden derved, at flere af de mest brugelige og mest virksomme Straffe afskaffedes, ved at gaa til den i Forslaget § 33 indførte Eftertjeneste — at afhjælpe Mangelen ved at indføre Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Næsten alle Udvalgets Medlemmer vare tilbøjelige til at gaa ind paa dette Forslag; men jeg maa tilstaa, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke hørte til de Medlemmer, som vilde indgaa derpaa, da jeg anser denne Straf for principstridig og ikke tror, at den vil være til den Nytte, som man har antaget, naar man indsætter den paa den Maade, hvorpaa den skulde indsættes i Lovforslaget. Nedsættelsen i de Meniges anden Klasse betyder jo nemlig nu det, at man derved stempler en Mand som et Individ, der ikke lader sig disciplinere uden legemlig Tugt, men naar man hæver legemlig Tugt, har naturligvis Nedsættelse i de Meniges anden Klasse en helt anden Karakter, saa bliver det en pur og stærk Vædring. Naar man nu i den borgerlige Lovgivning allerede for mange Aar siden i Praxis fuldstændig har affattet Vædringstraffen og i de senere Aar har gjort det udtrykkelig gennem Lovgivningen, saa er det naturligvis i Erkendelse af, at Vædringstraffen er en principstridig og uhensigtsmæssig Straf. Skulde man nu gaa over til at indføre en saadan Straf ved Krigsmagten, saa maatte det naturligvis være paa Grund af, at man antog, at de militære Forbrydelser i en ganske særegen Grad egnede sig for en saadan Straf, at de, om jeg saa maa sige, lagde en større moralisk Strafverdighed for Dagen, der kunde forpære at stemple det Individ, der gjorde sig skyldig i en Forbrydelse, som urelsø eller i alt Fald som mærket med en Ret. Jeg tror imidlertid, at dette saa langt fra er Tilfældet, at man tværtimod maa sige det aldeles Mudsatte, at de militære Forseelser gennemgaaende i langt mindre Grad end de borgerlige